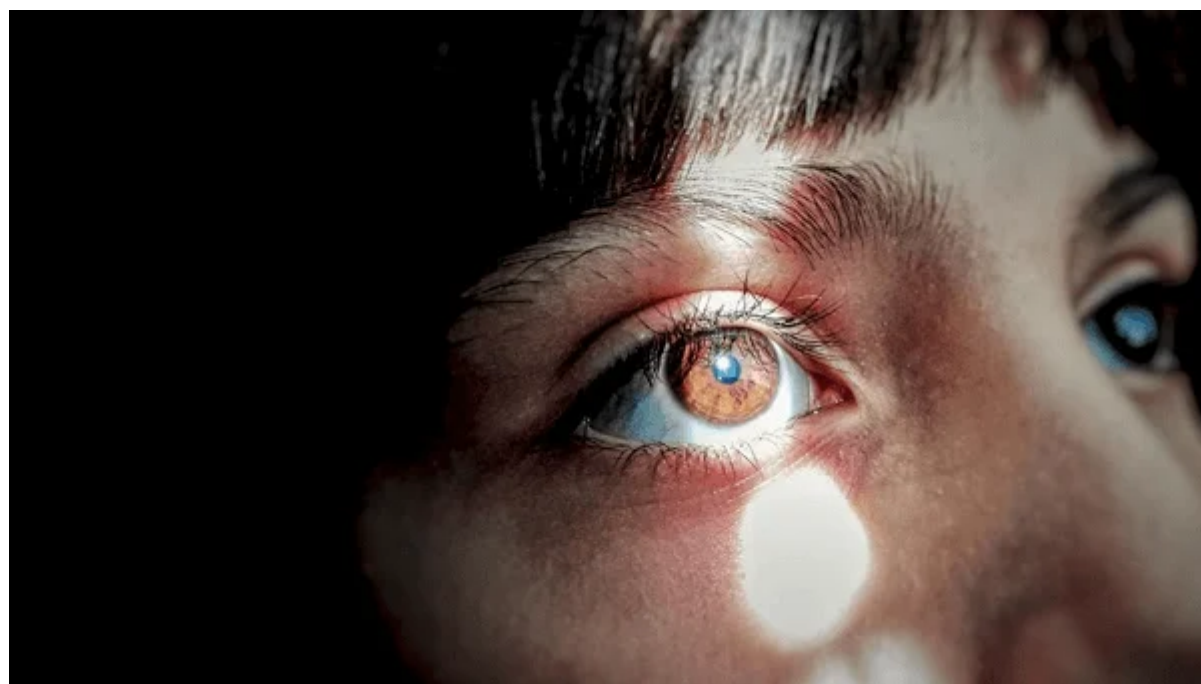

Kázání: 187. Tvá víra tě zachránila! (díkůvzdání)

Kázání

Tvá víra tě zachránila! (díkůvzdání)

1. čtení: Žalm 65

1 Pro předního zpěváka, žalm. Davidův, píseň.

2 Ztišením se sluší tebe chválit, Bože, na Sijónu, plnit tobě sliby.

3 K tobě, jenž modlitby slyšíš, přichází veškeré tvorstvo.

4 Přemohly mě nepravosti, našich nevěrností jenom ty nás zprostiš.
5 Blaze tomu, koho vyvolíš a přijmeš, aby směl pobývat ve tvých nádvořích. Tam se budem sytit dary tvého domu, tvého svatého chrámu.

6 Ve své spravedlnosti nám odpovídáš činy budícími bázeň, Bože, naše spásu, naděje všech končin země i zámořských dalek,
7 jenž jsi upevnil svou mocí hory, opásán bohatýrskou silou,
8 jenž konejšíš hukot moří, hukot jejich vlnobití i vřavu národů.

9 Z tvých znamení jímá bázeň obyvatele všech končin, tam, kde jitro nastává i kde se snáší večer, všechno naplňuješ plesem.

10 Navštěvuješ zemi, hojností ji zahrnuješ, velmi bohatou ji činíš. Boží potok je naplněn vodou, pečuješ jim o obilí, ano, máš o zemi péči:

11 zavlažuješ brázdy, kypříš hroudy, vydatnými prškami ji činíš vláčnou, žehnáš tomu, co z ní raší.
12 Ty svou dobrotou celý rok korunuješ, ve tvých stopách kane tučnost,
13 kane na pastviny v stepi, a pahorky jásotem se opásaly.
14 Louky se oděly stády, doliny se halí obilím, zvučí hlaholem a zpěvem.

2. čtení: Lukáš 17, 11 – 21

11 Na cestě do Jeruzaléma procházel Samařskem a Galileou.
12 Když přicházel k jedné vesnici, šlo mu vstříc deset malomocných; zůstali stát opodál
13 a hlasitě volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“

14 Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím!“ A když tam šli, byli očištěni.
15 Jeden z nich, jakmile zpozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a velikým hlasem velebil Boha;
16 padl tváří k Ježíšovým nohám a děkoval mu. A to byl Samařan.

17 Nato Ježíš řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět?
18 Nikdo z nich se nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“
19 Řekl mu: „Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.“

20 Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli vypožorovat;
21 ani se nedá říci: ‚Hle, je tu‘ nebo ‚je tam‘! Vždyť království Boží je mezi vámi!“

Sestry a bratři, tuhle jsem v jednom obchodě narazil na oddělení, kde byly nejrůznější cedulky s více či méně vtipnými bonmoty. Asi si je lidé kupují, jinak by se neprodávaly. Na jedné ceduli bylo napsáno „všechno má své hranice, pouze lidská hloupost je nekonečná“.

Představoval jsem si, jak někdo ceduli koupí a pověsí si ji na zeď v předsíni, v garáži nebo třeba v obýváku. Každá návštěva, která do domu zavítá, si ji potom přečte. A každá prohodí něco ve smyslu, že to je pravda pravdoucí a že lidská blbost skutečně nezná mezí, což se případně snadno doloží na příkladech konkrétních lidí, zejména politiků.

A všichni, majitel i návštěva, budou mít dobrý pocit, jelikož oni jsou na rozdíl od všech hlupáků normální. Těžko by si přece ceduli s tímhle nápisem pořídil někdo s mdlým rozumem, aby měl svou

hloupost stále na očích.

Bonmot je to chytlavý, což o to, ale myslím, že trefný moc není. Hloupost totiž nebývá nekonečná, naopak je často velmi omezená. Pramení totiž ze strachu před něčím, co neznáme, nebo co vnímáme jako ohrožení. A strach, jak známo, člověka paralyzuje a svírá, takže potom volí nepřiměřená a hloupá rozhodnutí.

Jako třeba když se objevil první automobil. V Anglii vyšlo tenkrát před 120 lety omezující nařízení, že před autem musí běžet člověk s červeným praporkem, a zvoncem nebo píšťalou upozorňovat okolí na blížící se nebezpečí.

Spíš než, že všechno má své hranice, platí, že hranice jsou proměnlivé, existují pouze v naší mysli, to my lidé si je neustále stavíme a vytváříme tak bariéry, které druhým brání v rozletu. Myslím, že na ceduli by skutečnosti lépe odpovídal nápis: Žít se dá bez hranic, pouze lidská hloupost si pořád nějaké staví.

Samozřejmě pod nápisem by musel být ještě vysvětlující dovětek, že jeden omezující princip je přece jen třeba respektovat, a sice že svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého.

Pokud nějaká hranice existuje, pak je to právě tahle. Sebestředným životem bez hranic bychom totiž nutně ohraničili životy druhých. V ideální společnosti by vlastně ani nemusely být žádné zákony, soudy a věznice, jelikož by si každý ony proměnlivé hranice stanovil sám tak, aby svou činností svobodu druhých neomezoval.

Jenže je to utopie, nežijeme v ideálním světě, praxe bývá od ideálů na hony vzdálená a proto se holt bez zákonů, soudů a kázní neobejdeme. Navzdory tomu, je tu přece jen možnost se ideálního světa tu a tam dotknout, ocitnout se v něm, ba dokonce stát se jeho součástí. Ježíš ho nazývá Božím královstvím a nemyslí tím na odchod do nebe po smrti, jak si to křesťané později přenačili.

„Království Boží je mezi vámi,“ říká v dnešním textu farizeům, kteří špekulovali, kdy asi tak onen ideální svět, kde už nebude třeba zákonů ani trestů, nastane. Království Boží je tady a je jen na vás jestli to postřehnete, jestli to vezmete na vědomí.

Jak se to pozná, že je tady? No, je to jednoduché: zmizí strach a tím pádem i uměle nastavené hranice. Nad všechny složité paragrafy, dávné tradice a hloupé předsudky platí Ježíšovo zlaté pravidlo, které zní: „Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi“ (Matouš 7,12). Život bez hranic.

Jako když onedlouho šel Ježíš do Jeruzaléma a ocitl se v hraničním území mezi Galileou a Samařskem. Nebyli tam sice po zuby ozbrojení vojáci ani vysoký plot, přesto bylo ve vzduchu cítit dusno. Židé a Samařané se totiž vzájemně nesnášeli. A nebylo to kvůli prkotině. Nesnášeli se už hezkou řádku století, protože jedni druhým vyčítali, že nejsou praví Izraelité a že mají pokřivené náboženství.

Obvyklý zdroj nenávisti i v dnešní době. Dělení na my a oni bylo, je a bude osvědčeným fíglem jak si nadělat nepřátele. Ježíš ovšem tuhle hru povýšenosti, sobectví a nesnášenlivosti odmítá hrát. Reprezentuje nový svět, kde už jakékoli hranice postrádají smysl. Proto je právě tady, na hranicích a chová se, jakoby žádné nebyly. A nebylo to pouze rozhraní mezi Galileou a Samařskem, které Ježíš nebere na vědomí. Patrná je i jiná hranice, jež se ukáže hned vzápětí.

Z dálky je slyšet volání deseti malomocných, kteří na území nikoho čekají na smrt. Tahle hranice je snad úplně ta nejhorší. Hranice mezi běžnými lidmi a těmi, které společnost vyloučila.

Nemocní leprou, nebo třeba i jinými kožními neduhy, museli žít tenkrát mimo obec, aby se nemoci

nemohly dál šířit. Nesměli se k nikomu přiblížit a zdálky měli povinnost upozorňovat, co jsou zač. Kdyby jenom to! Kdekdo na ně nahlížel jako na velké hříšníky, kteří si nemoc způsobili vlastní vinou, dostali ji za trest.

Hrozné postavení. Život stranou civilizace, odkázání na milodary, v obecném opovržení. Hranice k neunesení. Že by lišej, ekzém natož lepra samy od sebe zmizely, se jen tak nestává.

A tak těch deset marodů stojí opodál a volají: „Ježíši, smiluj se nad námi!“ Evidentně už o něm něco slyšeli, například že nerespektuje mnohé odvěké neměnné hranice, ale že naopak otevírá nové nečekané možnosti, docela nový svět. Možná jejich poslední šance.

„Ježíši, smiluj se nad námi!“ volá desítka pacientů na tehdejší eldéence za vsí, na hranici mezi Galileou a Samařskem, na hranici, která je jim stejně ukradená, jelikož jak dobře vědí, jsou daleko horší hranice. Proto také jsou pohromadě, tady nehraje roli, kdo je Žid a kdo Samařan, všichni společně jsou ve stejné bryndě.

Reakce byla překvapivě stručná. „Jděte a ukažte se kněžím!“ zavolá na malomocné Ježíš. Možná si teď pomyslíme, co mají kněží společného s leprou. Tenkrát měli, a hodně. Kněz v každé vesnici nebo městečku byl současně soudním znalcem v oboru lékařství. Jen on mohl s konečnou platností posoudit, zda je člověk nemocný či ne, zda je třeba ho vykázat mimo obec nebo naopak přijmout zpět. Bez kněze se to prostě neobešlo.

A tak desítka lepráků pořád ještě s fleky na kůži honem vyrazí za nejbližším knězem. A jak tak jdou, najednou zjistí, že už jim nic nemokvá, nesvědí a nepraská ve švech. O to rychleji utíkají, aby celou tu dlouhou epizodu vyloučení měli co nejdříve za sebou.

Kromě jednoho. Byl to Samařan, nad kterým se nejspíš Ježíšovi učedníci v tu chvíli nepatrně ušklibli, to víte, cizinec, žádný pravý Izraelita, jako oni, navíc to jeho pokřivené náboženství... Padnul Ježíšovi k nohám, a pořád dokola děkoval.

„A kdepak je těch zbývajících devět?“ otázal se Ježíš tak trochu do vzduchu, aby to učedníci slyšeli. „Nikdo z nich vděčnost necítí, než tenhle cizinec?“ Řekl schválně „cizinec“, i když se o Samařanech jako o cizincích běžně nemluvalo, spíš jako o nepřijemných sousedech.

A učedníkům v tu chvíli určitě docvaklo, že Boží království holt žádné hranice nemá, že nezáleží na tom, zda je člověk cizinec nebo našinec.

Záleží totiž jen na jediném: na víře. Na víře v ideální svět, který se otevírá těm, kdo vezmou Ježíše za slovo. Na víře v ideální svět, v němž se dříve málo mocní stávají opět součástí společnosti, kde mizí strach a s ním i všelijaké uměle nastavené hranice s jejich složitými paragrafy, dávnými tradicemi a hloupými předsudky.

Byla by to utopie, pokud bychom nad ní jenom rozjímali a vedli o ní vášnivé disputace. Jestliže ovšem do celého tohoto Božího projektu obnovy světa vložíme vlastní víru, změny na sebe nenechají dlouho čekat. Bariéry neporozumění, sebestředné povýšenosti a ostentativního nezájmu zmizí.

Žít se dá totiž bez hranic, pouze lidská hloupost si pořád nějaké staví. Není proto na co čekat. „Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila!“

PeČ

SPCH 15. 10. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)